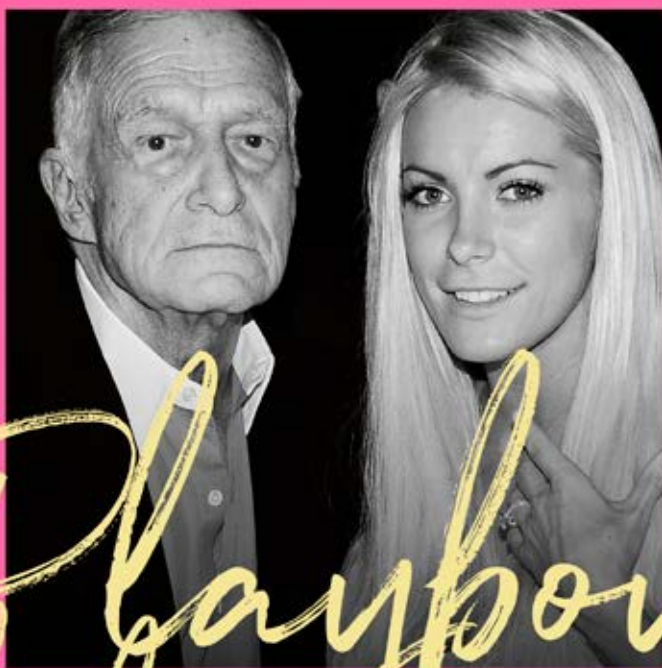

CRYSTAL HEFNER

SUOMENTANUT SALLA VOUTILAINEN

LUPASIN PUHUA PELKKÄÄ HYVÄÄ

Playboy
lesken
selvitystarina

JOHNNY
Krug

LUPASIN PUHUA PELKKÄÄ HYVÄÄ

Playboy-lesken selviytymistarina

CRYSTAL HEFNER

Suomentanut Salla Voutilainen

**JOHNNY KNIGA
HELSINKI**

Copyright © Crystal Hefner 2024

Englanninkielinen alkuteos: *Only Say Good Things*

– *Surviving Playboy and Finding Myself*

First published in the United States by Hachette Book Group, 2024

First published in Great Britain by Ebury Spotlight, 2024

Suomenkielisen laitoksen © Salla Voutilainen ja Johnny Kniga 2024

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-952-362-126-8

Painettu EU:ssa

*Jokaiselle, joka on joskus tuntenut
olevansa eksyksissä matkallaan kohti
itsensä rakastamista ja itsehyväksyntää
- et ole yksin.*

Sisällys

Esipuhe: Lupaus	9
LUKU 1 Karkki vai kepponen	27
LUKU 2 Ensipuraisu	47
LUKU 3 Teini-iän kasvukipuja	63
LUKU 4 Tosirakkautta	73
LUKU 5 Silkkipyjämia	85
LUKU 6 Täällä Hugh Hefner	103
LUKU 7 Kartanoelämän säännöt	109
LUKU 8 Miksi mennä minnekään	125
LUKU 9 Kuvankaunis	145

LUKU 10	Aikataulu pitää	161
LUKU 11	Saalis	177
LUKU 12	USA:n prinsessa	183
LUKU 13	Karkurimorsian	199
LUKU 14	Vaimon roolissa	219
LUKU 15	Niin sairaana kuin terveenä	231
LUKU 16	Mies verhon takana	243
LUKU 17	Jälkimmäi­ngit	257
LUKU 18	Sisäinen ääni	269
	Kiitokset	285

ESIPUHE

Lupaus

Näin viime yönä jälleen unta kartanosta.

Unessa minä ajan, kaahaan ehtiäkseni takaisin kotiintuloaikaan mennessä. Aurinko laskee jo, ja Los Angelesia syleilevä valo muuttuu kultaiseksi taustapeilissä. Olen hädissäni, koska en tiedä mitä tapahtuu, jos olen perillä kotiintuloajan jälkeen, mutta tiedän että en voi myöhästyä, ja kauhu kysii ja riepoo kurkussa. Painan kaasua, yritän epätoivoisesti saada auton kovempaan vauhtiin, ehtiä muratin peittämään goottilaistaloon punapuiden keskelle ennen kuin kello lyö kuusi. Mutta unien tapaan kaikki tapahtuu hidastettuna, kaikki on outoa ja vierasta, ja tie jatkuu jatkumistaan. Unessani minä tiedän, että en ehdi ajoissa. Tiedän että tie ei johda lainkaan sinne, minne minun pitää päästä.

Tiedän että olen hukassa.

Herään tuttuihin tunteisiin: etoo, ahdistaa, pelottaa.

Siitä on jo vuosia, kun asuin kartanossa. En ole käynyt siellä sen jälkeen, kun aviomieheni kuoli. Hän kuoli, ja minä lähdin enkä koskaan palannut. Mielessäni kuitenkin tunnun palaavan

sinne yhtenäen. Paljon useammin kuin haluaisin. Enkä pelkään silloin, kun näen unta.

Yritän monella tapaa edelleen päästä pois kartanosta.

Minun piti aina olla kotona kuuteen mennessä. Jos en ollut, siitä seurasi vaikeuksia. Hän hermostuisi. Hän huutaisi nimeäni pitkin taloa. Henkilökunta alkaisi vimmoissaan tavoitella minua tasan kello 18.01, vaikka lähestyisin jo kartanoa pitkällä, mutkittelyvalla tiellä, joka kaartaa kivistä tehdyn, korkean suihkulähteen ympäri, kerubin katsellessa minua sen huipulta tyhjin marmorisilmin. Ja sitten juoksisin sisään, työntäisin raskaan puuoven auki ja etsisin Hefin, niin että voisin suudella häntä poskelle ja näyttää hänelle: tässä minä olen, olen kotona, noudatin sääntöjä.

Minä olen kiltti tyttö.

Melkein kymmenen vuoden ajan Playboy-kartano oli minun kotini. Se ei silti koskaan tuntunut kunnolla kodilta. Se tuntui paikalta, jossa olin aina vain käymässä. Kuin olisin kirjautunut hotelliin, mutta en voisi koskaan lähteä sieltä. Kuin esiintyisin lavalla, ja minua tarkkailisivat lukuisat kasvottomat silmäparit. Välillä tuntui siltä kuin olisi matkustanut ajassa taaksepäin; Hef oli sisustanut talon viimeisen päälle joskus seitsemänkymmentäluvulla, ja kaikki näytti edelleen aivan samanlaiselta kuin silloin: upottavat karvalankamatot, puupanelointi ja kattokruunut, raskaat samettiverhot. Minä en saanut koskaan muuttaa yhtään mitään.

Kartanossa oli vain yksi paikka, josta sain tehtyä omani: pis-kuinen tila, jota kutsuttiin pukeutumishuoneeksi. Se oli oikeasti pelkkä komero, mutta siinä oli muutama korkea, kapea ikkuna.

Pukeutumishuoneeseen mentiin päämakuuhuoneesta – tai isännän makuuhuoneesta, kuten Hef sitä kutsui. Pukeutumishuoneessa oli köykäinen liukuovi, mutta sitä ei voinut lukita. Tilaa oli juuri riittävästi pienelle seinään kiinnitetylle pöydälle ja tuolille. Se oli minun pikkuinen turvapaikkani, sopukka, jossa olla yksin ilman tarkkailua. Kartanon joka huoneessa oli aina joku: toisia tyttöjä, juhlavieraita, henkilökuntaa. Sohvilla Hefin kaveri, joka nojautui epämukavan lähelle minua. Aulassa kuuluisa elokuvatähti, joka halusi kosketella minua. Ei ollut ovia, jotka olisin voinut lukita, koska kaikista avaimista oli kopiot. Ja Hefillä oli tietenkin yleisavain, joka takasi sen, että kukaan ei koskaan voinut lukita häntä ulkopuolelle. Tämä oli hänen maailmansa, ja hänellä oli avain kaikkiin ja kaikkeen.

Pukeutumishuoneessa saatoin painaa pään käsiini ja lopettaa teeskentelyn ainakin pieneksi hetkeksi. Lakata murehtimasta, miltä näytin joka hetki.

Hymyilinkö oikealla tavalla.

Oliko vartaloni oikeanlaisessa asennossa.

Oliko asuni hänen makuunsa.

Näyttikö tukkani siltä kuin pitää.

Olivatko rintani riittävän täydelliset.

Miltä näytin muihin naisiin verrattuna. Muita naisia oli aina paikalla. Kyse oli aina nimenomaan kilpailusta.

Minulla oli tapana nipistää itselleni lyhyitä taukoja pukeutumishuoneessa; pieniä onnenhetkiä, jolloin sain hengittää syvään eikä minun tarvinnut olla niin sanotusti ”päällä”. On uuvuttavaa esittää jonkun toisen mielikuvaa sinusta joka päivä ja joka yö. Se on uuvuttavaa fyysisesti ja psyykkisesti sekä

tavalla, joka tuntuu siltä kuin jopa sielua väsyttäisi, kuin jonkin sortin elämän energiaparisto vetelisi viimeisiään.

Pukeutumishuoneen ikkunasta toisesta kerroksesta näki nurmikentälle, missä riikinkukot käyskentelivät ja henkilökunta suhasi ristiin rastiin kantaen tuoleja ja ruokavateja ja viinikarahveja yhtä tai toista juhlaa varten. Ikkunan ympärillä kasvoi paksu kerros murattia kuin satukirjan tarinassa. Välillä kuvittelin olevani torniin suljettu Tähtäpäätä, joka odottaa, että joku tulee pelastamaan. Mutta kukaan ei koskaan tullut. Ja minä olin kiivennyt omaan torniini vapaaehtoisesti.

En tiennyt silloin, että voisin pelastaa itse itseni. En aina tieninyt edes, että tarvitsin pelastusta, mutta tiesin että olin loukussa.

Pihan riikinkukot olivat kauniita mutta tarkkoja reviiiristään, varsinkin paritteluaikaan. Toisinaan niiden ääni kuulosti kuolemaa tekeville kissoilta, kun taas välillä ne kuulostivat kirkuvilta naisilta, joiden huudot kaikuivat pienessä komerossani, kunnes ikkunan sulkemisen jälkeenkin kuulin niiden surumieliset äänet mielessäni. ”Apua, apua”, ne raakkuivat ja valittivat, tai siltä se ainakin minusta kuulosti.

Ajattelen välillä kaikkia tuon pöydän ääressä istuneita naisia; me kaikki uskoimme, että tämä pieni, suljettu tila edusti jotakin paljon suurempaa. Menestystä. Glamouria. Vapautta. Holly jopa kaiverrutti nimikirjaimensa koristeelliseen puuhun – jokuksen vuoden naimisissa oltuani hiotutin nimikirjaimet pois. En kaivertanut tilalle omia nimikirjaimiani. Pöytä oli kiinteä osa taloa toisin kuin minä. Pöytä oli siellä missä minä asuin, mutta se paikka ei ollut koskaan minun kotini. Siinä valtavassa, ylellisessä talossa oli hyvin vähän mitään minulle kuuluvaa.

Vietin kymmenen vuotta elämästäni Playboy-kartanossa. Ensin olin pelkkä vieras: häikäistynyt, sähkösilmäinen tyttö juhlissa. Sitten minusta tuli tyttöystävä. Minusta tuli osa ryhmää, joka oli luultavasti maailman tunnetuin näkyvä, nykyaikainen haaremi. Minusta tuli Playboyn keskiaukeamatyttö – pääsin käsiksi Playboy-maailmassa menestymisen Graalin maljaan – ja kuvallani varustettua lehteä myytiin kioskeilla ympäri maan. Minusta tuli Hugh Hefnerin kihlattu; sulhastani pidettiin yhtenä maailman vaikutusvaltaisimmista, ristiriitaisimmista ja myyttisimmistä miehistä. Ja sitten minä lähdin, ja minusta tuli hänen ”karkurimorsiamensa”, ainoa, jonka perään hän koskaan juoksi. Aikanaan minusta tuli hänen vaimonsa. Lopulta minusta tuli hänen hoitajansa. Ja kun hän kuoli, minusta tuli leski – ja symboli. Hugh Hefner Foundation -säätiössä ensin hallituksen varapuheenjohtajana ja sitten puheenjohtajana minun virallinen tehtäväni oli pitää säätiö hyvin rahoitettuna ja arvostettuna. Minun epävirallinen tehtäväni oli ilmentää Playboy-myyttiä, ilmentää Hugh Hefner -myyttiä. Hef oli tehnyt valtavan paljon töitä yli seitsemän vuosikymmenen ajan kontrolloidakseen narratiivia siitä, kuka ja millainen oli, ja hänen mielestään tuon tarinan ylläpitäminen oli kaikkein arvokkain asia, jonka hän kuollessaan jätti minulle.

En ole koskaan kertonut kuin pienen viipaleen tarinastani. En ole koskaan kertonut mitään muuta kuin upeita, loistokkaita paloja – sellaisia, joita ihmiset halusivat kuulla. Hyviä palasia. Osittain siksi, että en halunnut nähdä itseäni uhrina. Osittain siksi, että en halunnut pahoittaa Hefin perheen mieltä. Enimmäkseen siksi, että olin luvannut Hefille.

Viimeisen kartanovuoden aikana Hef halusi, että olen hänen lähellään joka hetki. Minulla oli aina ollut kotiintuloaika, mutta nyt sitä aikaistettiin ja aikaistettiin. Jos Hef ei tiennyt missä minä olin, hän piiskasi henkilökunnan vimmaisiiin etsintöihin. Hän oli heiveröinen ja väsynyt, mutta hän ei juurikaan puhunut kuolemasta. Hän halusi varmistaa ainoastaan sen, että tiesin hänen tahtovan tulla haudatuksi Westwood Village Memorial Park -hautausmaalle Marilyn Monroen viereen. Hän oli ostanut hautaholvin seitsemälläkymmenelläviidellä tuhannella dollarilla jo yhdeksänkymmentäluvulla. Hef sanoi, että ei välittänyt siunaustilaisuudesta; hän jätti kaikki sellaiset yksityiskohdat minulle.

”Minä en ole siellä”, hän vain sanoi. ”Tee mitä haluat.”

Häntä kiinnosti vain se, että hän päätyy ostamaansa paikkaan, heti Marilynin viereen. Marilyn oli ensimmäinen nainen, joka sulostutti Playboyn kannessa ja esiintyi alasti lehden sivuilla. Hef oli ostanut kuvat kalenteriyritykseltä ja pani ne lehteen omin luvuin. Marilyn ei saanut penniäkään. Eikä Marilynilla tietenkään ollut sananvaltaa siihen, kenen luut makaisivat hänen luidensa rinnalla ajasta ikuisuuteen.

Minä en sanonut mitään. Jos Hef halusi niin, sen hän myös saisi. Hef sai aina sen mitä halusi.

Hef sanoi usein, että rakastaa minua.

Hän sanoi, että odottaa minua toisella puolella. Yritin nähdä sen kivana juttuna, mutta se tuntui ahdistavalta, melkein uhkaukselta.

Minulla oli tapana käydä ajelemassa päivisin ihan vain siksi, että pääsisin ulos talosta. Joka kerta kun ajoin pois, ajattelin sitä

kertaa, kun minua ei päästetty lähtemään. Sitä kertaa, kun yritin luikahtaa vartijoiden ohi päästäkseni pakoon. Ja sitä kertaa, kun menin vapaaehtoisesti takaisin.

Ajelin ympäri Los Angelesia, jota en tuntenut hyvin, koska olin ollut kymmenen vuotta suljettuna siihen taloon. Kerran ajoin koko matkan San Diegoon, halki rähjäisten naapurustojen missä vartuin, kun muutimme asunnosta toiseen isän kuoleman jälkeen, ohi tyylikkäämpien naapurustojen missä asuin silloin, kun äiti tapaili jotakuta rahakasta.

Ajoin ohi yliopistokampuksen, jossa olin opiskellut psykologiaa ja haaveillut muiden auttamisesta. Ohitin pikkuruisen asunnon, jossa asuin kerran. Ohitin hautausmaan, jonne ensirakkauteni haudattiin vuosia sitten, kun me kumpikin olimme hyvin nuoria. Ajoin rannalle, missä isä tykkäsi kalastaa – meri oli aina hänen lempipaikkansa. Ajoin läpi kaiken menetyksen ja surun ja hämmennyksen ja virheiden, joita olin tehnyt, ja mietin kuka olisin, jos bussi ei olisi vienyt minua Playboy-kartanon halloween-juhliin yhtenä iltana kauan sitten. Olin vastuussa tekemistäni valinnoista, mutta niiden hinta tuntui valtavan paljon kovemmalta kuin olisin koskaan osannut kuvitella kaksikymmentäyksivuotiaana.

Soitin välillä äidille samalla kun ajelin; hän oli yksi niistä harvoista ihmisistä, joille saatoin oikeasti uskoutua. Minulla ei ollut oikeita ystäviä kartanossa. Kuka tahansa ja kaikki puukottivat selkään pienimmänkin mahdollisuudenpoikasen tullen. Jokainen oli vakooja. Äidillä ja minulla on ollut hyviä ja huonoja aikoja, mutta pystyin aina kertomaan hänelle kaikesta. Avauduin äidille siitä, kuinka loukkuun jäänyt olo minulla oli,

kuinka hätäntynyt, kuinka hengittäminen tuntui välillä vaikealta, kuin rintakehän ympärillä olisi rautarengas, joka esti minua koko ajan vetämästä riittävän syvään henkeä.

”Kultaseni”, äiti sanoi minulle monen monta kertaa, ”sinulla on säästöjä. Ei sinun ole pakko jäädä sinne. Pakkaa kamasi ja lähde!”

”En voi jättää häntä”, sanoin äidille. Ja sitten ajoin kovempaa, koska pelkäsin, että olin ollut poissa liian pitkään. Ja koska tiesin, että olin lähtenyt kerran ja päätynyt aivan yhtä eksiysiin.

Kerran kauan sitten minä tarvitsin Hugh Hefneriä epätoivoisesti, ja sitten myöhemmin hän tarvitsi minua epätoivoisesti.

Hefin yhdeksäskymmenesensimmäinen syntymäpäivä maaliskuussa 2017 oli hänen viimeisensä. Syntymäpäivä oli täsmälleen samanlainen kuin Hefin kaikki syntymäpäivät sitä ennen. Teema oli *Casablanca* niin kuin aina. Hef rakasti vanhoja elokuvia – mustavalkoisia klassikoita, joissa naiset ovat neitoja pulassa ja miehet vahvoja ja miehekkäitä – mutta *Casablanca* oli hänen kaikkien aikojen suosikkinsa. Joka vuosi Hefin syntymäpäivänä *Casablanca* esitettiin leffahuoneessa, ja kaikki juhlavieraat olivat pukeutuneet teeman mukaisesti: miehet valkoisiin smokkeihin, naiset ihonmyötäisiin kolmekymmenluvun mekkoihin. Ruokasalista loihdittiin Rick’s Cafe: seinillä oli julisteita ja teemakoristeilla luotiin pölyisen marokkolaisen ekspattibaarin tunnelmaa. Kun elokuvan lopussa Rick ja Ilsa lähtivät eri suuntiin, Hef itki. Jokin epäonnisisessa romanssissa todella kolahti häneen. Olin jo oppinut, että Hef oli välillä hyvin sentimentaalinen.

Hän osasi olla myös hyvin julma.

Sinä iltana, yhdeksäntenäkymmenentenäensimmäisenä syntymäpäivänään, Hef itki elokuvan lopussa niin kuin aina. Hän kääntyi katsomaan minua kyyneliä silmissään, näytti minulle että on toaltaan, ikään kuin sanoakseen: *Tee jotain! Minua surettaa!*

Tartuin hänen käteensä, annoin suukon.

Hefillä oli ollut tapana pukeutua Humphrey Bogartiksi kokovalkoiseen smokkipukuun, mutta nyt hänellä ei ollut enää energiaa sellaiseen. Smokin sijaan hänellä oli yllään tavalinen pyjaminsa – tällä kertaa musta – ja minä asetin valkoisen smokkitakin hänen hartioilleen aikaisempien juhlien hengesä. Elokuvan jälkeen kaikki siirtyivät ruokasaliin. Pidin Hefiä kädestä, ja hän nojasi minuun – raskaasti. Hänen oli vaikea kävellä, mutta minä en halunnut kenenkään huomaavan sitä. Hänen piti yhä olla Hugh Hefner kaikelle kansalle. Hän ei voinut olla vanha mies. Samaan tapaan kuin naiset, joilla hän koristi itsensä, Hefinkin täytyi olla nuori eikä hän voinut näyttää mitään niin vastenmielistä kuin luonnollinen ikääntyminen. Elokuviissa, joita hän katsoi yhä uudestaan, näyttelijät pysyivät muuttumattomina. He eivät ikääntyneet, he eivät kehittyneet, he eivät valinneet eri tavalla.

Hef oli yhdeksänkymmentäyksi, mutta omassa mielessään hän oli aina neljäkymmentä vuotta nuorempi: hänen tukkansa paksu ja tumma, piippu sytytetty ja naiset aina kiitollisia, halukkaita ja innokkaita. Silloinkin kun Hef syntymäpäivänään nojasi minuun voidakseen kävellä, hän oli mielessään yhä se mies, joka kaikki muut miehet halusivat olla ja jota kaikki naiset halusivat panna. Se, jolla on kaikki valta ja mahti.

Pöytään oli katettu hummerivateja ja tuhannen dollarin arvoisia kaviaaripurkkeja. Henkilökunta kaatoi coupe-laseihin samppanjaa, kunnes se valui yli. Tyypillistä Playboy-maailman ylettömyyttä. Minä seisoin ja pidin Hefiä kädestä, annoin hänen nojata minuun huomaamattomasti. Salamavalot välkkyivät, kun kaikki räpsivät kuvia. Kaikki ottivat aina valokuvia. Kartanossa piti ajatella joka hetki, miltä näyttäisi jonkin lehden sivuille lävätettynä. Joka hetki piti olla tietoinen omista kasvoistaan, omasta vartalostaan; millaisessa asennossa on ja millainen ilme kasvoilla on. Sillä hetkellä minä yritin näyttää onnelliselta vaimolta.

Kakku tuotiin esiin – se oli viimeistä piirtoa myöten täydellinen ja samanlainen kuin aina: kuorrutusta koristivat hänen kasvonsa ja minun. Hef Bogartina, minä hänen vaaleana Bergmaninaan. Minua ennen kakussa oli ollut Hollyn naama, ja sitä ennen Tinan, Branden, Kimberlyn... Kavalkadi blondeja, joista jokainen korvasi edeltäjänsä.

”Puhalla kynttilät!” minä sanoin. Hymyilin ja taputin käsiä.

Tuona iltana otetuissa valokuvissa minä nauran. Meikkini on virheetön ja mekkoni kimaltelee. Kullanvaalea tukkani on laitettu suurille, seksikkäille laineille klassiseen Playboy-tyyliin. Kamerat eivät tavoita kaikkea sitä mitä piilottelen: että Hef on kuolemassa, että minäkin olen sairas. Että tunnen ruumiissani jonkin olevan pahasti vialla. Olen aivan loppu. Aivoni ovat sumuiset; pystyn tuskin ajattelemaan. Tuntuu kuin luuni olisivat tulessa. Olen käynyt useiden lääkäreiden luona ja yrittänyt saada selville, mikä on vialla; sain voimakkaan antibioottikuurin ja olin leikkauksessa, jossa poistettiin yli kymmenen vuotta

sitten laitettut rintaimplantit. Minulla on silti hirveä olo. Hu-
tera. Heikko. En tiedä mikä minua vaivaa, mutta jokin kertoo
minulle: *Tämä kartano vie minulta hengen.*

Olen vasta kolmekymmentäyksi, mutta tunnen itseni van-
haksi kuten Hef, kuin minäkin olisin kuolemassa.

Illan päätteeksi kaksi rotevaa armeijan leivissä ollutta hoita-
jaa kantoi Hefin ylös portaita. Autoin häntä vaihtamaan mus-
tan silkkipyjaman flaneliseen, jossa hän nykyään mielummin
nukkui. Autoin hänet vuoteeseen. Taidokkaasti veistetty sänky
oli valtava. Katossa oli edelleen sama peili, jota hän mielel-
lään katseli samalla, kun makasi tässä sängyssä käytettävissään
olevien naisten ympäröimänä. Sinä iltana niin kuin monina
aikaisempinakin iltoina Hef halusi puhua perinnöstään ja siitä,
kuinka Hugh Hefnerin nimi jää elämään hänen kuolemansa
jälkeen. Hän sanoi aina, että halusi tulla muistetuksi ihmise-
nä, joka jätti jäljen. Ihmisenä, joka muutti aikansa seksuaali-
normeja. Hän halusi olla amerikkalaisen historian jättiläinen:
arvostettu, ihailtu ja sankarillinen.

”Haluan että sinä olet säätiön hallituksessa”, Hef sanoi, kun
riisuin häneltä tohvelit ja nostin lähes läpikuultavankalpeat
jalat silkkipeitteen alle. ”Haluan että jatkat minun perintöni
vaalimista.”

Ja sitten hän piti tauon ja katsoi minuun.

”Ja haluan muistuttaa”, hän sanoi katse lukittuna silmiini,
”että puhut minusta pelkkää hyvää.”

Hef osasi olla autoritaarinen ja ylimielinen jopa silloin, kun
pyysi palvelusta.

Epäröin, mutta vain hienoisesti.

”Totta kai”, vastasin.

”Lupaa minulle”, hän sanoi.

Katsoin Hefiä, hän oli hyvin heikko ja hauras ja pieni suuressa sängyssä, ja tukahdutin itsestäni joka ikisen osan, joka halusi sanoa paljon, paljon enemmän. ”Minä lupaan puhua pelkkää hyvää.”

Silloin hän hymyili ja taputti tyhjää paikkaa sängyllä vieresään. Hän oli unessa ennen kuin ehdin edes sänkyyn, mutta minä makasin pitkään hereillä ja ajattelin lupaustani. Se tuntui juuri siltä mitä olikin: raskas paino, jota minun oli tarkoitus kantaa ikuisesti.

Kuusi kuukautta myöhemmin Hef sai vähäpätöisen tulehduksen. Ensin vaikutti, että se olisi hoidettavissa: lääkäreiden piti vain tunnistaa oikea antibiootti tämän nimenomaisen bakteerin taltuttamiseksi, ja Hef olisi kunnossa. Olihan Hef jo yli yhdeksänkymmenen, mutta hän oli selvinnyt paljon pahemmastakin. Hän oli selvinnyt syövästä. Mutta tulehduksen aiheuttaja olikin aggressiivinen E. coli -bakteeri. Kun lääkärit alkoivat puhua siitä, että hän ei välttämättä selviä, menin sekaisin ja tolaltani. Olin halunnut epätoivoisesti ulos kartanosta ja avioliitosta, mutta en tällä tavalla. Kuolema on aina ollut minulle punainen vaate – olipa kyseessä ihminen tai eläin. Kun joku on kuolemaisillaan, olen oitis hätäntynyt ja pelokas lapsi, yritän epätoivoissani estää kuolemaa tulemasta taloon. Aloin välittömästi soitella tuntemilleni lääkäreille Los Angelesissa siinä toivossa, että heillä olisi varastossa jotain toista antibioottia. Olin varma, että jos vain löytäisin sopivan, voisin pelastaa hänet.

Mutta en minä voinut.

Hefin kuoleman jälkeen media jahtasi minua lausuntoa varten. Puhelin pirisi pirisemistään, kun kaikki mahdolliset uutistoimistot tavoittelivat minua. Kartanon porteilla kukkalähetysten kasa kasvoi korkeammaksi ja korkeammaksi. Henkilökunta kävi portilla tasaisin väliajoin siivoamassa pois sylin täydeltä ruttaantunutta sellofaania ja kuolevia kukkia, niin että ihmiset pääsisivät kulkemaan sisään ja ulos. Korteissa ja kirjeissä kerrottiin, kuinka paljon Hef oli merkinnyt itse kullekin. Hef olisi rakastanut tunnustusten tulvaa, hän olisi ottanut talteen jokaisen viestin ja koonnut liehakoinnista jälleen uuden leikekirjan. Hänellä oli tuhansia leikekirjoja, jotka oli järjestetty aiheen, tapahtumien ja muistamisen arvoisten aikojen mukaan.

En poistunut kartanosta lainkaan noiden ensimmäisten viikkojen aikana. Pysyin sisällä. En tiennyt, mitä tehdä, minne mennä. Epävarmuuteni ulottui vieläkin syvemmälle: en tiennyt mitä halusin tehdä tai edes kuka olin noiden porttien ulkopuolella.

Minun piti kuitenkin keksiä jotain ja äkkiä.

Kartano oli myyty jo yli vuosi sitten miljardöörille, joka halusi omistaa palan Playboyta. Uuden omistajan kanssa oli sovittu, että hän antaisi Hefin edelleen asua kartanossa, rauhassa loppuelämänsä ajan. Nyt Hefiä ei enää ollut, eikä kartano kuulunut kenellekään meistä. Meidän oli pakko lähteä.

Lopulta istuin alas, kirjoitin lausunnon ja lähetin sen Playboyen tiedottajalle. Hän editoi tekstiäni, ja sitten se lähetettiin maailmalle.

”En ole kyennyt vastaamaan useimmille ihmisille ja kiittämään heitä osanotostaan”, minä kirjoitin. ”Olen murheen

murtama. Minun on edelleen vaikea uskoa tapahtunutta. Laskimme hänet haudan lepoon lauantaina. Hän on paikassa, jossa tiesi aina haluavansa viettää iankaikkisuuden. Hän oli amerikkalainen sankari. Pioneeri. Kiltti ja vaatimaton sielu, joka avasi elämänsä ja kotinsa maailmalle. Tunsin kuinka paljon hän rakasti minua. Rakastin häntä hyvin paljon. Olen hyvin kiitollinen. Hän antoi minulle elämän. Hän antoi minulle suunnan. Hän opetti minulle kiltteyttä. Olen ikuisesti kiitollinen, että sain olla hänen rinnallaan, pitää häntä kädestä ja kertoa kuinka paljon rakastan häntä. Hän muutti elämäni, hän pelasti minut. Hän sai minut tuntemaan itseni rakastetuksi joka ikinen päivä. Hän oli esikuva maailmalle, ainutlaatuinen voimahahmo. Koskaan ei ole ollut eikä koskaan tule olemaan toista Hugh M. Hefneriä.”

Puhuin pelkkää hyvää.

Kun kirjoitin tuon lausunnon, tarkoitin sitä. Minä olin murheen murtama. Olin pirstaleina. Olin järkyttynyt siitä, että Hef oli poissa. Vaikka hän olikin hiutunut muutaman viimeisen vuoden aikana, hän oli aina tuntunut monella tapaa ikuiselta, joltakin joka olisi täällä ainiaan. Hänen kanssaan oleminen oli ollut tietynlaisessa vankilassa olemista, mutta se oli ollut myös *turvallista*. Kirjoitin lausunnon surun ja menetyksen keskellä. Mutta en tainnut edes tietää enää, miltä minusta oikeasti tuntui ja mitä ajattelin, ja niinpä turvauduin siihen, mitä uskoin ihmisten haluavan ja odottavan minun sanovan. Olin tehnyt sillä tavalla niin kauan, että se mitä minun pitäisi sanoa ja se mitä haluaisin sanoa, olivat menneet aivan sekaisin.

Puhu pelkkää hyvää.

Olin hyvä siinä.

Olinhan luvannut.

Pidin sen lupauksen kauan.

Mutta lupaus jäyti minua. Kun katsoin maailmaa kartanon muurien ulkopuolella, huomasin, että toksiset kauneusstandardit, joita tavoitellessani olin melkein menettänyt henkeni, pitelivät kulttuuriamme yhä rautaisessa otteessaan. Näin nuorien tyttöjen tekevän samat virheet, jotka minä olin tehnyt – he liittivät oman arvonsa ulkonäköönsä ja halusivat kuollakseen ulkopuolisten hyväksyntää tykkäysten ja klikkausten muodossa. Ajattelin tyttöä, joka olin kerran ollut – ennen kartanoa, ennen kaikkea – ja toivoin kovasti, että joku olisi ollut kertomassa minulle, että minun ei tarvitse sovittaa itseäni tähän nimenomaiseen muottiin ollakseni arvokas, viehättävä, varteenotettava, rakastettu.

Haluan kertoa todellisen tarinan ajastani Playboy-kartanossa: hyvän ja huonon, pimeän ja valoisan. Haluan kertoa rehellisen elämäntarinani; se on hyvin monien sellaisten tyttöjen ja naisten tarina, jotka kasvoivat siinä uskossa, että ulkonäkö määrittää heidän arvonsa ja että arvo on jotakin, minkä voi saada muilta ihmisiltä, ja että muut voivat myös ottaa sen pois. Haluan kertoa tarinan, jonka olisin itse halunnut kuulla, kun olin nuori nainen ja etsin omaa paikkaani maailmassa, ennen kuin ilmestyin juhliin, annoin itseni jäädä ja tein päätökset, jotka muovaisivat elämäni.

Kymmenen vuoden ajan asuin paikassa, jossa kaikkein tärkeintä oli se, miten kauniina ja haluttavana miehet minut näkivät. Naisen arvon määritti se, että on viehättävä miesten

silmissä, että on kaikkein seksikkäin, kaikkein täydellisin, kaikkein parhaiten saatavilla. Kasvoja, hiuksia, meikkiä, vartaloa ja vaatteita koskivat hyvin tarkat säännöt. Ja Hugh Hefnerin valtakunnassa naisen piti sääntöjen mukaan olla mahdollisimman blondi ja mahdollisimman hoikka. Myös käyttäytymistä säätelivät hyvin tarkat säännöt. Minun piti toimia tietyllä tavalla. Minun piti olla kiinnostunut tietyistä asioista. Minun piti olla mukautuvainen. Suostuvainen. Minun piti antaa ihmisten koskea itseeni ohimennen, kuin olisin osa kartanon sisustusta. Minä olinkin osa kartanon sisustusta. Minun piti olla kotona tiettyyn aikaan. Minun piti osallistua tapahtumiin hymyssä suin. Minun piti olla käytettävissä joka tavalla. Koska omille mielipiteille tai ajatuksille ei ollut lainkaan tilaa, opetin itseni lopulta luopumaan sellaisista. Ei ollut tilaa sanoa ei. Sain kyllä kieltäytyä, mutta jos olisin tehnyt niin, minun olisi pitänyt lähteä. *Kukaan ei tykkää kainostelijoista*, Hefillä oli tapana sanoa, ja minä sain itse valita jäänkö vai lähdenkö. Kun olin ollut kartanossa jonkin aikaa, ei valinnanvaraa enää tuntunut juuri olevan.

Kartanossa oli aina kysymys yhdestä asiasta: *Mitä sinä tarjoat?* Kartano oli paikka, jossa kaikki oli kaupantekoa. Juju oli siinä, että pysyi kärryillä kaikista tekemistään kaupoista. Juju oli siinä, että ei luopunut liian paljosta. Ja siinä oli hyvin helppo epäonnistua.

Monet naiset tulivat ja noudattivat näitä sääntöjä yrittäessään menestyä. Jos he saisivat jalansijan kartanosta, ehkä he voisivat saada keskiaukeaman. Jos he saisivat keskiaukeaman, ehkä he voisivat tulla tunnetuksi mallina. Jos heistä tulisi malleja, he voisivat elättää itsensä tällä alalla. Voisivat todella olla joku.

Niin minä uskoin. Niin me kaikki uskoimme. Eikä sitä myynyt ainoastaan Hef. Ympäröivä maailma kertoi meille sitä samaa.

Minä uskoin ennen, että Hugh Hefnerin ympärillä pyörivät naiset olivat loisteliaita ja kaikkivoipaisia. Näin heidän seisovan Hefin rinnalla eksklusiivisilla VIP-alueilla klubeilla ja juhlissa ja ajattelin: *He ovat varmasti todella merkittäviä. He eivät varmasti ole keitä tahansa.* Mutta sitten minusta tuli yksi niistä naisista, ja minä näin kuinka muut naiset katselivat minua kaihoavin, nälkäisin, kateellisin silmin niin kuin minä kaksikymmentäyksivuotiaana.

Halusin sanoa heille: *Tämä ei ole sellaista kuin luulette.*

Halusin sanoa heille: *Menkää kotiin.*

Halusin sanoa: *Paetkaa.*

Olin kaksikymmentäyksivuotias, kun seisoin yllättäen Playboy-kartanon etukuistilla lokakuun 31. päivänä vuonna 2008 seuranani kokonainen bussilastillinen muita nuoria naisia, ja me kaikki värisimme innosta, jännityksestä ja odotuksesta – olimme halloween-keppostelijoita odottamassa kaikkein makeinta palkkiota. Koristeellinen etuovi näytti sisäänkäynniltä menestykseen, paikkaan, joka voisi toteuttaa kaikki toiveemme. Useimmat meistä eivät tiedäneet, että sisällä odotti labyrintti.

Kun sinne kerran astui, oli hyvin vaikea löytää ulos.

Kyllä, lupasin kerran puhua pelkkää hyvää.

Mutta nyt minä olen viimeinkin valmis kertomaan totuuden.

Totuus Playboy-kartanosta

Kun parikymppinen Crystal Harris ensi kerran astui Playboy-lehden perustajan Hugh Hefnerin juhliin, loisteliäs kartano Los Angelesissa oli kuin lupaus kimaltelevasta tulevaisuudesta viihdemaailmassa.

Crystal muutti itseään 60 vuotta vanhemman Hefnerin luokse, muiden tyttöjen joukkoon. Miellyttämällä kartanon isäntää Crystal nousi vauhdilla hierarkiassa tämän päätyttöystäväksi ja lopulta vaimoksi.

Muistelmissaan Crystal Hefner kertoo kaunistelematta, mitä kartanon suljettujen ovien takana todella tapahtui. Miten vuosikymmeniä jatkunut naisia esineellistävä ja alistava kulttuuri nujersi oman vapaan tahdon. Miten hän lupasi puhua pelkkää hyvää. Ja miten hän oppi lopulta arvostamaan itseään.